

алітва з'яўляеца той таямнічай сілай, вакол якой выстрояваецца ўсё ў нашым жыцці. Н апэўна, кожны хрысціянін, перш чым распачаць перыяд Вялікага посту, задумваеца над тым, як плённа перажыць гэты бясцэнны час. Адны стараюцца ажыццяўіць велікапосныя пастановы, звязаныя з абмежаваннем сябе ў ежы, альбо практыкуюць сіслы пост па пятніцах; іншыя складаюць ахвяры на ўтрыманне парафіяльнай святыні альбо дабрачыннай арганізацыі, дапамагаючы пры гэтым канкрэтным людзям у патрэббе. Аднак, як мне здаецца, для сучаснага чалавека, якому вельмі цяжка спыніцца ў імклівым рытме сваёй штодзённасці, найважнейшай у гэты перыяд можа стаць хвіліна, праведзеная сам-насам з Богам у касцёле ці падчас асабістай малітвы.

†

На мой погляд, асноўнай прычынай трывалага неспакою і заклапочанасці ў сённяшнім грамадстве з'яўляеца перанасычанасць інфармацыяй, якая даносіцца з усіх бакоў, а таксама празмернае паглыбленне ў сацыяльныя сеткі, што пазбаўляе чалавека неабходнай для духоўнага росту цішыні і ўдумлівасці. Таму Вялікі пост – гэта час, які дазваляе паглядзеца на сваё жыццё з адлегласці і аднавіць сувязь з Богам, сузіраючы Яго бязмежную любоў, праяўленую праз муки і смерць на крыжы. А таксама гэта перыяд, які дае магчымасць лепш пазнаць саміх сябе, паступова адкрываючы ў сабе Божы вобраз і разважаючы над ахвярай Хрыста, якую Ён здзейсніў дзеля кожнага з нас.

Каталіцкі Касцёл, у сваю чаргу, паклапаціўся пра тое, каб гэты саракадзённы час навяртання быў прасякнуты шматлікім набажэнствамі, прызначанымі для больш выразнага перажывання духоўных і фізічных цярпенняў і мук Хрыста, якія Ён зведаў на шляху да Галгофы. Такім чынам, кожны хрысціянін, прымаючы ўдзел у велікапосных малітўных практыкаваннях, мае магчымасць запытаць самога сябе: “Кім я з'яўляюся на гэтым Крыжовым шляху? Пятром, які здрадзіў Хрысту; Пілатам, які не знайшоў у сабе адвагі, каб што-небудзь прадпрыняць; чалавекам знатоўпу, які патрабаваў смерці Хрыста; Сымонам Кірынайцам, які дапамагаў несці крыж, ці Янам, адзінам вучнем, што застаўся з Хрыстом?”.

Варта таксама заўважыць, што ва ўсіх велікапосных практыкаваннях выключную ролю займае сузіранне крыжа, якое дапамагае, наколькі гэта, канечне, магчыма, дакрануцца да ўсяго таго, што перажыў Хрыстос. Бо заўважце: ні зрада вучняў, ні няспечаны боль ад кроватачых ран, ні няnavасць з боку акружэння не сталі перашкодай для Езуса, каб ажыццяўіць збаўчую волю Айца.

Што гэта можа значыць для нас сёння? Як гэтае малітўнае сузіранне можа дапамагчы нам у перажыванні штодзённасці? Гэта значыць, што на працягу дня мы

можам як мага часцей звяртаць свой позірк на крыж, асабліва ў моманты, калі ў сэрца закрадаецца раздражненне з-за стомленасці ці нежадання прыняць Божую волю і тыя падзеі, што адбываюцца ў жыцці; калі апускаюцца рукі і роспач пранізвае да глыбіні душы; калі сутыкаешся з балочым незразуменнем з боку тых, каго найбольш любіш і г. д. Но толькі разважанне аб незаслужаных і несправядлівых цярпеннях Хрыста могуць дапамагчы нам знайсці сілы для далейшай барацьбы.

На працягу Вялікага посту немагчыма забыць таксама пра Ружанцовую малітву, асабліва пра разважанне над Балеснымі таямніцамі, што дапаможа паглядзець на жудасныя муکі Хрыста вачыма Той, якая ўвесь час суправаджала Сына падчас здзяйснення збаўчай місіі. Менавіта Найсвяцейшая Панна Марыя можа стаць для нас у гэтыя дні ўзорам сапраўднай вернасці і даверу да Бога ажно да смерці.

Саракадзённы час навяртання можа быць добрай нагодай, каб распачынаць чарговы дзень з ранішняй медытациі над Божым словам, а дакладней, з Евангелля, якое Касцёл прапануе на сёння. Падчас літургіі ў Пальмовую нядзелью і Вялікую пятніцу мы пачаём эпізоды з Евангелля, прысвечаныя цярпеннем і мукам Хрыста. Аднак ужо з першых дзён Вялікага посту можна пачаць разважаць над гэтымі фрагментамі. Матыў Псальма 51 (50) “Змілуйся нада мною, Божа, у вялікай міласці Тваёй і ў паўнаце міласэрнасці Тваёй знішчы беззаконні мае”, які чуем у Папяльцовую сераду, таксама можа быць сапраўдным штуршком для глыбіннага пакаяння і скрухі сэрца.

Несумненна, найлепшым спосабам перажывання гэтага бясцэннага часу павінен стаць наш удзел у Эўхарыстыі, аднак не толькі ў нядзелью, але і ў звыклыя дні. Мы часта недаацэньяваем значэнне і сутнасць святой Ахвяры, падчас якой здзяйсняецца Пасхальная таямніца. Но тое, што адбываецца на алтары, а менавіта момант, калі Хрыстос ахвяруе сваё Цела, аддадзенае Ім за нас на крыжы, і сваю Кроў, якая “за многіх праліта дзеля адпушчэння грахоў” (Мц 26, 28), павінна стаць для нас крыніцай і вяршыннай штодзённага хрысціянскага жыцця.

Моцна веру ў тое, што калі “заслона” над гэтым светам канчаткова развеецца, мы пераканаемся, што малітва была той таямнічай сілай, вакол якой выстроивалася ўсё ў нашым жыцці. Таму што маліцца настолькі ж уласціва чалавечай натуры, наколькі ўласціва чалавеку дыхаць, есці ці любіць. Малітва ачышчае і дапамагае супрацьстаяць спакусам. Малітва ўмацоўвае ў слабасцях, перамагае страх, удасканальвае ў любові і надае нашаму жыццю адзіны і непаўторны сэнс.